

РЕШЕНИЕ

№ 11116

гр. София, 20.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков**

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5724** по описа за **2025** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по касационна жалба на Началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ /ГДФК/ при ЦУ на Национална агенция за приходите /НАП/, чрез юрк. Ц. З., срещу Решение № 1519/23.04.2025г., постановено по нахд № 17736/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 790832-F785798/07.10.2024г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ /ГДФК/, ЦУ на НАП, с което на „Лидл България ЕООД енд КО“ КД е наложена имуществена санкция на основание чл.278б, ал.3 от ДОПК в размер на 11212,00 лева за нарушение на чл.127и, ал.1 от ДОПК, вр. с чл.8, ал.1 от Наредба № Н-5/29.09.2023г. на МФ.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Сочи се, че не е налице сочената от СРС липса на правно единство в Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и НП, досежно посочване мястото на извършване на нарушението. Твърди се, че не са допуснати съществени нарушения на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН, довели до засягане на правото на защита на административнонаказаното лице. Иска се отмяна на атакуваното решение и постановяване на ново по същество, с което да бъде потвърдено процесно НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява. В представени писмени

бележки от 27.02.2026г. излага подробни съображения за основателност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на ответника.

Ответникът – „Лидл България ЕООД енд КО“ КД, редовно призован, представлява се от адв. В., която оспорва жалбата. В представени писмени бележки излага съображения за правилност на атакуваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, взема становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Предмет на касационно оспорване е Решение № 1519/23.04.2025г. постановено по нахд № 17736/2024г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

СРС е приел за установена следната фактическа обстановка: На 25.07.2024г. от проверяващ екип е извършена проверка на адреса на разтоварване на стоката - [населено място], [улица], логистичен център на "Лидл България ЕООД енд Ко" КД. При проверката било установено, че транспортно средство марка SCANIA с рег. № на МПС BWM18727, № на ремарке BWM33RC, превозва стока от списъка на стоки с висок фискален риск – мляко и сметана, неконцентрирани, без захар или други подсладители: с тегловно съдържание на мазнини, превишаващо 1 %, но непревишаващо 6 %: Превишаващо 3 %: в опаковки с нетно съдържание, непревишаващо 2 1 с номер КН:04012091 нетно тегло 20160кг. Стойността на левова равностойност от 28030.22 лв., фиксиран по курса на БНБ, съгласно представена фактура IFSEKS [ЕГН] от 2024-07-22. Установено било, че изпращач на стоката е S. M. M. с VAT № PL7220002329, получател „Лидл България ЕООД енд КО“ КД.

За проверения превоз на СВФР не бил представен Уникален номер на превоза /УНП/ от страна на „Лидл България ЕООД енд КО“ КД. Направена била проверка от органите по приходите в Информационна система Фискален контрол, при която се установило, че липсват данни за УНП.

Било установено, че „Лидл България ЕООД енд КО“ КД е нарушило чл.127и, ал.1 от ДОПК, като не е декларирало предварително данни за превоза на стоката с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава членка на ЕС и завършва на територията на страната, преди навлизане на транспортното средство на територията на страната. Нарушението било извършено на ГКПП В.-Д. мост 2, на 24.07.2024 г. - датата на влизане на транспортното средство в страната.

Във връзка с така описаното нарушение е съставен АУАН № F785798/02.09.2024г. Въз основа на на него е издадено и процесното НП, с което на основание чл.278б, ал. 3 от ДОПК на „Лидл България ЕООД енд КО“ КД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 11212,00 лева за извършено административно нарушение по чл.127и, ал.1 от ДОПК, вр. чл. 8, ал.1 от Наредба №

Н-5 от 29.09.2023г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България.

На основание събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП е допуснато съществено процесуално нарушение на чл. 42, ал.1, т.4, респективно на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Решаващият състав е приел, че липсва правно единство в АУАН и НП относно мястото на извършване на нарушението, тъй като в АУАН било посочено, че нарушението е извършено на ГКПП В. Д. мост-2, а в НП – [населено място].

За да отмени НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че в процедурата по ангажиране на отговорността на жалбоподателя е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в разминаване на посоченото място на извършване на нарушението в АУАН и НП. Прието е, че посоченият недостатък е довел до нарушаване на правото на защита на нарушителя, което не може да бъде преодоляно по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН.

При извършената проверка, на основание чл.218, ал.2 от АПК, настоящият касационен състав счел обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съд изцяло споделя констатациите и правните изводи на районния съд, касаещи липсата на правно единство в АУАН и НП относно мястото на извършване на нарушението. Видно от АУАН въз основа, на който е издадено оспореното НП актосъставителят е записал следното: „Нарушението е извършено на ГКПП В. – Д. мост 2, съгласно чл.48, ал.2 от ЗАНН“, а в НП е посочено: „Нарушението е извършено в [населено място], съгласно чл.48, ал.2 от ЗАНН“. ГКПП В. – Д. мост 2 и [населено място] са две различни места на територията на Република България, поради което посоченото място на нарушението в АУАН е различно от посоченото в НП. Разминаването в мястото на нарушението безспорно пречи на санкционираното лице да организира защитата си и да реализира правата си в пълен обем

Предложеното от касатора тълкуване на текста в АУАН, в частта за мястото на нарушението предвид разпоредба на чл.48, ал.2 от ЗАНН противоречи на приетото от актосъставителя. Ако актосъставителят е считал, че мястото на нарушението е в [населено място] е следвало да посочи [населено място], а не ГКПП В. – Д. мост 2.

По изложените съображения обжалваното решение, като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора ответникът по касация има право за присъждане на разноски, но доказателства за направени такива не са представени до приключване на съдебното следствие. Претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение №1519/23.04.2025г. постановено по нахд № 17736/2024г. по описа на Софийски районен съд, 136-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

